

ringer og ingen egentlige løsninger på de alvorlige problemer på asylområdet. Den er uden tvivl utilstrækkelig.

Det er prisværdigt, at man vil afhjælpe de psykiske helbredsproblemer blandt asylbørn. Men når nu undersøgelser fortæller os, at børnene allerede udvikler tegn på psykiske lidelser efter 1 år i asylcentre, hvorfor har man så lavet en aftale, der i praksis betyder, at børnefamilierne skal opholde sig 4 år i centrene, før de får mulighed for at bo uden for dem? Det giver ingen mening.

Det giver heller ikke mening, at man ikke vil give forældrene adgang til arbejde. Hvis børnenes generelle udvikling og psykiske velbefindende ikke skal lide skade, ja, så må familierne kunne leve en nogenlunde normal tilværelse, hvor forældrene går på arbejde. Og listen af mangler i asylofftalen fortsætter.

I aftalen anerkendes det, at det er skadeligt for børn at vokse op i asylcentre. Men alligevel retter den sig kun specifikt mod 50 asylfamilier fra fire udplukkede lande. Hvorfor skal børn af andre nationaliteter holdes udenfor? Heller ikke det giver mening.

Asylofftalen tager heller ikke hånd om den største gruppe af afviste asylansøgere, nemlig de voksne i den arbejdsdygtige alder. De får ingen mulighed for et liv uden for centrene, selv om læger og psykologer igen og igen har påvist, at det er ødelæggende at gå rundt i uvished og lediggang i asylcentre. Hvorfor skulle denne gruppe holdes udenfor? Hvorfor må de ikke arbejde?

I de fleste lande har asylsøgerne lov til at arbejde, til gavn for dem selv, til gavn for hele arbejdsstyrken og med det resultat, at flere er i stand til senere at vende hjem. I stedet for producerer vi i Danmark psykiske krøblinger med stadig ringere mulighed for nogen sinde at vende hjem til det land, de er flygtet fra.

Stor var glæden, da statsministeren åbnede op for ændringer i asylpolitikken under valgkampen, men så meget desto større er skuffelsen over, hvad det siden hen er blevet til.

Kl. 13:55

Formanden:

Den første i rækken er hr. Søren Espersen.

Kl. 13:55

Søren Espersen (DF):

Jeg har bare en lille præcisering – faktisk to små ting.

Man bruger hele tiden udtrykket afviste asylansøgere; det er også det, der står i forespørgs-

lens ordlyd. Men kan vi ikke godt få en bekræftelse fra ordføreren på, at de her folk slet ikke er asylansøgere; for deres sag er færdigbehandlet, de er ikke længere med i systemet, det er ikke længere asylansøgere? Det er det første.

Det andet, jeg gerne vil bede om at få en bekræftelse på, er, at de her folk sagtens kan vende hjem frivilligt.

Det bliver tit sagt, at de jo ikke kan vende hjem, men jeg vil også gerne have ordføreren til at bekræfte, at det kan de sagtens.

De to ting, de to korte spørgsmål, må være lette at svare på.

Kl. 13:56

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:56

Astrid Krag (SF):

Jamen det er rigtigt, at de afviste asylansøgere har fået deres sager færdigbehandlet. Og sagen er, at de ikke kan få asyl i Danmark. Men vi kan heller ikke sende dem hjem. Årsagen kan være, at deres lande ikke vil tage imod dem, at de er for syge til at vende hjem, eller hvad det nu kan være. Og derfor skal vi selvfølgelig stadig tage hånd om dem i Danmark, de bor stadig hos os, og derfor bliver vi også nødt til at finde en løsning. Det er jo et voksende problem, og det er altså et problem, vi også står med efterfølgende på trods af den her aftale.

Jeg kan godt forstå de forældre, der ikke vil rejse hjem til lande, hvor der stadig er krig, og hvor regeringerne ikke engang vil tage imod dem. Jeg synes, vi i Danmark har et ansvar for at kigge på vores asylpolitik og kigge på, hvad vi kan gøre for de her afviste asylsøgere, også så de ikke rådner op på centrene, som vi ser det i dag. Det, der foregår på de danske asylcentre i dag, er ikke værdigt, og vi har brug for, at der også bliver gjort meget mere end den aftale, som regeringen og Dansk Folkeparti har forhandlet på plads.

Kl. 13:56

Formanden:

Så er det hr. Søren Espersen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 13:56

Søren Espersen (DF):

Jeg bliver lige nødt til at sige noget. Det bliver sagt igen, at de ikke kan vende hjem. Men jeg vil bare stadig væk holde fast i: Det kan de altså godt. De fire lande, som vi snakker om her, vil gerne modtage folk, der frivilligt vender hjem.